

Učitel Petr Dvořák

Já, co se týká výuky, začal jsem od píky. Začal jsem přednáškama, protože tak jsem to znal, tak jsem to viděl na své základní škole, kterou jsem absolvoval ještě za prvního režimu, tak jsem to viděl na gymnáziu. V životě jsme nějakou zajímavou... nebo něco... ne, to jsem tam právě jen seděl, já jsem měl schopnost si to zapamatovat, já jsem s tím problémem neměl. Tak jsem k tomu apriori přistupoval v té třídě, to přece není problém, aby jste si zapamatovali, že $1+1$ jsou 2. To je normální věc. Takže tam jsem přišel, hned devátou třídu jsem dostal z chemie. No já jsem to na ně valil, no to bylo něco neskutečného. A když jsem se dostal do nějakých trablů, tak jsem zařval, na to oni nebyli zvyklí, měli baby kolem sebe, srovnal jsem je do latě, a už to valilo. A teď ten sešit a jak to že to nemáš a pět a nazdar a jedem... no jak na běžícím pásu. Ale to byla taková katastrofa, když se na to zpětně dívám! To bylo... no zavřít mě měli, to bylo něco hrozného, co já jsem s těma děckama dělal. Ale já jsem z nich vymlátil známky a myslím si, že stejně z té chemie většina z nich ví to samý, jako bych jim neřikal vůbec nic.

Druhý rok jsem dostal třídu, tam jsem se poprvně setkal, to bylo povedenejch dárků, a tam jsem se setkal s takovým tím postojem: „Dostaneš pětku, jednu, druhou, propadáš, sedíš v první lavici a budu na tebe šlapat. No a kde máš sešit? Nemáš? Tak nepřipraven na hodinu, další pětku.“ Dotyčnej seděl a 5 pětěk za září a říjen, a seděl dál, drzej pohled. A on nebyl sám, ono jich bylo 10 ve třídě, a teď najednou to byla první rána, kterou jsem dostal. Na něco takovýho mě nikdo nepřipravil. Já jsem to neznal, takovýhle postoj ze základní školy, kterou já jsem absolvoval, tam si to nedovedu představit, to byla prostě skoro... psychicky, jakoby tam byla rákoska v tý třídě. Co to je za hajzlíky, toto? A tak jsem začal vymýšlet nějaký... to nemá smysl... a tak jsem tam stál. Otočím se, něco přednáším, teď to tam matlu po tý tabuli, oni se mi tam vzadu baví, já jsem zakřičel, oni byli chvílu zticha, pak si na to zvykli, na ten můj křik, a pak už na to kašlali. No, to je třída, to je katastrofa, a ti mi dávali školení, a já jsem za to byl rád. To není možný, takhle se nedá přece učit. Takhle já učit nemůžu, protože abych tam předříkával to, co já umím nazpaměť, a bylo to, jak když hrách na stěnu hází, a oni nedělali nic a neučili se, to se nedá. To prostě nejde. Tady je něco špatně. Já se na to buď vykašlu, a nebo musím najít nějaký

způsob. A začal jsem se zajímat o ty různé alternativní výuky, přečetl jsem si svoji modlu *Mýty ve vzdělávání* od doktorky Nováčkové.

Ten největší impuls ke změně toho vyučovacího procesu jsem dostal až tady na té škole, když jsme začali s paní ředitelkou pracovat, a s kolektivem naštěstí, na školním vzdělávacím programu vlastním, podle těch rámcových vzdělávacích programů. Tam jsem pochopil, když jsem absolvoval... to už jsem byl v pozici zástupce ředitele, na podzim jsem absolvoval pár školení na tohle téma a pochopil jsem, že to je ten nástroj, který já tak usilovně hledám k tomu, abych tu výuku mohl dělat jinak. To je obrovská možnost, obrovského rozdíl, dřív bylo hlavní učivo, teď se stává učivo pouze nástrojem k tomu, abych v těch děckách vypěstoval něco, co je to hlavní. Tak bych stručně shrnul tu reformu.